

Прича о искри

Прича о звезди

Ива Митровић VIII₄

Угасила се једна звезда. Мала, очаравајућа искра, престала је да сјаји међу седам милијарди других златних искри. Угасила се једна душа, непримећено је одлутала у потрази за миром.

Живот, оно најважније, постаје тако мало вредан док размишљам о свима онима који су у нади тражили помоћ, али нису је нашли. Нећу набрајати све оне гладне и болесне, оне којима су домови порушени, јер им броја нема.

Многи сити и збринути, који живе безбрижно и срећно, неће схватити њихове патње и тугу. Мало воде и хране, кров над главом и довољно је да ова несрећна срца поново оживе.

Пружају се мршаве, измучене ручице према нама, молећи за живот, једино што им је остало. Како људи у својој срећи могу бити себични и окрутни? Како могу рећи не и касније заборавити та лица гладне дечице? Тужне очи гледају нас, молећи још увек за онај један залогај. Колико пута сте само видели ту слику? Је ли вас некада дирнула? Људи окрећу нову страну, не желе ни да обрате пажњу на искру у очима која ће се угасити без помоћи. Данас је умрло једно дете и сутра ће. Умиру, а још нису ни осетила живот.

Јуче у једном дому, међу голим и хладним зидовима, умрла је мајка држећи у рукама своје најдраже, своју наду и светлост. Давала је последњи залогај, њему, њеној крви. Молила је да га спасу, не дају да дете, које је с муком пробала да подигне, умре. Прекасно. Нема више ни хране, ни воде. Смрт је куцала на врата, последња душа тог дома је отишла. Данас је умрло једно дете.

Не дајте смрти да узима децу, не дајте да узима невине. Спасите све очи које преклињу да живе.